

Tu luboscj Jesusa su sje wërne kschesczijany
wot sachopenka how chwalili. A gab tek howaz niz
nebyto ak to: „Won ga jo swujo žyweñe sa mño
wostawil“; zo ga my wëzej kscheli? Ten Wimožnik
pak groni: „Chto me lubujo, togo lubuju moj Woschz,
a ja bdu jogo lubowasch a se jomu sja wisch.“
Wono pschidu potom sa togo kschesczijana taše dny
žož won sžakami Bože, nebjaske kschasnosci wizi
a husnajo. Wono jomu jo we młogej schtunze tak,
ab juž na nebju byl: welike wjasele, nebjaske mër,
janželska sbožnoscz napolnijo jogo hutschobu. Won
huvwolajo sdabitom: „Och, kakego mam lubošnego
kneša! Sa jo namogu hupowezesch a žednomu žlo-
wefojn hulizhsch. To ja nejšom perwej, ak stym
šwëtom ganach, se myšlik a nazal, zož ja nëto
sgoniju a zuju!“ A gaž ty potom tak roscjosch a
pschiberasch we tom husnaschu a pozirwanu, a gab
ty tu dlon a tu schyř, a tu dlumokoscj a tu hu-
šoknoscz schogo husnascha a scheje mudroschi dostak:
glic ty namakajosch, až ta luboscj Christusa,
kotaryž se sa naš jo tam dal a naš humogł wot
schyřnych grëchow se swojeju kschwju, dalej došega,
ak scha mudroscz a schyřno husnasche.

Alle lëz teke šmy hobgnazone, a huzysczone
a hupyschnone stejw kschwju Jesusa, glich myšli-
my se pscheze na to, až ta scžerpnoscz Je-
susa nam to žyweñe sdžaržhjo. So, Won ma we-
liku luboscj knam, wëtschu ak žeden bratsch ju
šnami mogal mësč. Won jo groni: „Žož twoj
bratsch se šedym ras a šedym ras šedymžasch ras
na tebu se pschegřeschyř, ga wodaj jomu kuždy ras.“
Štogo husnajomy, kak žesto Won jo žynišč zo.
Won nej ryńschy, ak my. Gaž my šedym ras se-